

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Bảy ngày 23/10/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 682

TU HÀNH PHẢI LẤY ĐÂY LÀM TIÊU CHUẨN

Tiêu chuẩn Hòa Thượng muốn nói chính là chư Phật Bồ Tát, các bậc Tổ Sư, Đại Đức. Đó là tiêu chuẩn. Các Ngài một mặt đã tu hành chứng đắc, một mặt đã trải qua không gian, thời gian minh chứng, đã chứng thực cho chúng ta cho nên không thể sai được. Nếu chúng ta lấy một ai đó làm tiêu chuẩn, hiện tại có thể rất tốt nhưng rồi đây có sai sót thì sao, vì chưa được trải qua thời gian, không gian chứng minh. Phải được trải qua thời gian, không gian chứng minh mới được chứng thực. Hiện tại cho dù người đó rất nổi tiếng, làm việc lợi lạc chúng sanh nhưng chưa chắc là chuẩn mực. Hòa Thượng nói: **“Tiêu chuẩn chư Phật Bồ Tát, các bậc Tổ Sư, Đại Đức đã được minh chứng, đã trải qua thời gian, không gian”**.

Người xưa định nghĩa thế nào gọi là “Phật?”. Một người mà tư cách, hành vi, sự nghiệp đều làm mô phạm, chuẩn mực cho thế nhân thì được gọi là Phật. Phật không phải là một vị Phật nhất định nào đó như Thích Ca Mâu Ni Phật hay Phật Di Đà mà người nào đạt tiêu chuẩn như đã nói ở trên thì được gọi là Phật. Mỗi chúng ta đều có khả năng, đều có năng lực làm Phật. Cho nên, Nhà Phật là giáo dục, là giáo học chứ không phải mê tín, không phải cầu cúng, van xin, nịnh hót, bợ đỡ. Mỗi chúng ta đều nằm trong quy luật sinh, lão, bệnh, tử. Chư Phật Bồ Tát đến thế gian này cũng không nằm ngoài quy luật đó. Thích Ca Mâu Ni Phật cũng sinh ra, lớn lên, già, rồi cũng ra đi. Sinh, lão, bệnh, tử không thể thay đổi.

Hòa Thượng nói: **“Ngày nay chúng ta lạy Phật để mong cầu sự gia trì, bảo hộ của Phật. Lời của Phật dạy chính là gia trì, lời của Phật dạy chính là sự bảo hộ. Phật gia trì cho chúng ta giác ngộ, giúp chúng ta tường tận mọi sự vật, hiện tượng xung quanh chúng ta. Đó là gia trì, bảo hộ”**.

Ngài còn nói **“Giữa thế gian loạn động, đầy sự bất an, đầy sự tham dục sai khiến, nếu chúng ta muốn sự bình an thì chúng ta tuân thủ lời của Phật dạy, giữ cho, luôn kiểm soát mình không loạn động giữa sự bất an thì chúng ta an ổn giữa những người không an ổn”**.

Họ không an ổn, luôn cảm thấy bất an, nhưng chúng ta an ổn, bởi vì chúng ta kiểm được soát dục vọng và tập khí của mình. Phật dạy chúng ta hàng ngày phải luôn luôn kiểm soát mọi khởi tâm động niệm của chính mình. Phải tỉnh thức, cảnh giác nhận ra lỗi lầm của chính mình chứ không phải là nhận ra lỗi lầm của người khác. Đó là một điều sai phạm vô cùng nghiêm trọng ở mỗi chúng ta. Tu hành là ngày ngày kiểm soát khởi tâm động niệm và lỗi lầm của chính mình. Tu hành không phải là ngày ngày đọc tụng mấy bài Kinh cho Phật nghe, nhưng tập khí phiền não vẫn hiện hành, không những gây phiền cho mình mà còn gây phiền não cho người khác.

Ngày nay chúng ta mong cầu sự gia trì, bảo hộ của Phật. Lời của Phật dạy chính là gia trì, lời của Phật dạy chính là bảo hộ. Chúng ta đem lời giáo huấn của Phật soi rọi, áp dụng trong đời nhân xử thế, đời người tiếp vật để luôn phản tỉnh, kiểm soát bản thân thì mọi việc luôn đạt được sự chùng mực. Không để đến lúc bị sai rồi mới nhận ra rồi bất an, rồi đi sám hối. Chúng ta không tạo ác nghiệp thì sẽ được bình an.

Chỉ có Hòa Thượng mới giải thích như vậy để chúng ta hiểu đúng. Người ta lừa dối mình thì chúng ta cũng lấy đó để lừa dối mình, tự cảm thấy an ổn. Nghĩ rằng mình được bình an vì được Phật bảo hộ, che chở, trong khi đó tâm hồn vẫn loạn động, làm theo sai xử của tập khí phiền não thì không thể an được. Pháp sư Định Hoằng nói “**Phép Tắc Người Con**” chính là cảnh giới của “**Kinh Hoa Nghiêm**”. Chúng ta dùng tâm rộng lớn quán chiếu sẽ thấy “**Phép Tắc Người Con**” rộng lớn vô cùng tận. “**Cha Mẹ gọi, trả lời ngay**”. Trong nhà có Cha Mẹ, ngoài có hàng xóm, có Quốc gia, các vị lãnh đạo, Thầy Cô, trên còn có Phật Bồ Tát, các vị Thánh Thần. Vậy đi thưa về trình không chỉ có Cha Mẹ.

Lời giáo huấn của Phật chính là sự bảo hộ và sự gia trì. Chúng ta áp dụng lời giáo huấn của Phật vào đời sống hàng ngày trong đời nhân xử thế, tiếp vật đều có chùng mực và kiểm soát thì không làm gì sai. Như vậy sẽ có được bình an trong hiện tại cũng như trong tương lai. Vì chúng ta không tạo nghiệp ác nên không phải nhận quả ác. Ngược lại, nhiều người cứ tưởng cúng Phật trái cây, thắp nén nhang là được Phật gia trì. Nhưng tập khí thì không sửa đổi, vẫn còn nguyên thì không thể có sự bình an trong hiện tại, tương lai còn thâm hơn.

Phật dạy chúng ta ở Thân - Khẩu - Ý:

- **THÂN: Không sát, đạo, dâm**
- **KHẨU: Không nói dối, không nói lưỡi hai chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời hung ác**
- **Ý: Không tham, sân, si**

Ngoài ra chúng ta có tự tư, tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn.

Phật gia trì, bảo hộ chúng ta chính là giúp chúng ta giác ngộ, giúp chúng ta phản tỉnh, luôn luôn tỉnh thức. Giáo huấn của Phật ở trong Kinh điển, ở trong sự truyền thừa của các bậc Tổ Sư, Đại Đức. Sau khi chúng ta được tiếp nhận thì rõ lý, tường tận, biết làm người, biết kiểm soát khởi tâm động niệm, đời nhân xử thế tiếp vật như thế nào. Đó chính là sự bảo hộ, gia trì. Không có đạo lý Phật ngồi trên cao vỗ đầu chúng ta là bảo hộ, gia trì.

Gần như chúng ta hiểu sai, tưởng rằng trong âm thầm có sự bảo hộ vô hình nào đó. Thật ra đó là cảm ứng đạo giao, tâm chúng ta đạt đến chỗ nhất định thì “**Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng**”. Trong Nhà Phật có cầu tất có ứng. Nhưng điều quan trọng là mong cầu của chúng ta có đạt đến tột đỉnh hay không, vì ai mà cầu? Nếu vì mình mà mong cầu thì cũng có cảm ứng, nhưng ma giúp chúng ta chứ không phải Phật. Chúng ta ngày ngày đem lời Phật dạy để soi rọi ba nghiệp thân, khẩu, ý của mình thì không ai dám nói chúng ta mê tín.

Chúng ta tu học phải biết mình tu học cái gì? Phải lấy lời của Phật làm tiêu chuẩn, không lấy lời của thế gian, yêu ma quỷ quái làm tiêu chuẩn. Hàng ngày chúng ta thay đổi, đem hết tập khí xấu ác của mình loại bỏ,

thay bằng những tập khí tốt, đó chính là thay đổi từng tế bào của chúng ta. Chúng ta không cần đi nghe phương pháp nào đó thay đổi tế bào gốc. Chúng ta thay đổi tập khí xấu ác của chính mình thì có nghĩa đã thay đổi hết tế bào chúng sinh phiền não thành tế bào của Phật Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: “**Kiết, hung, họa, phước của một người là do sự chiêu cảm của nghiệp thiện ác của chính mình**”. Chúng ta làm nghiệp thiện thì quả thiện đến, chúng ta làm nghiệp ác thì quả ác đến.

Hòa Thượng nói: “**Các bạn phải biết, tất cả đều không ngoài tự làm tự chịu, đều là chính mình làm, chính mình phải nhận lấy. Chúng ta đừng tưởng thiên đường, địa ngục là có sẵn. Chúng ta tạo nghiệp địa ngục thì thấy toàn là địa ngục. Chúng ta tạo nghiệp thiên đường thì thấy toàn là thiên đường**”. Hàng ngày chúng ta vì người mà lo nghĩ thì tâm của chúng ta là thiên đường. Hàng ngày chúng ta dính mắc sợ hơn thua, sợ thành bại, sợ thiệt hơn thì chúng ta luôn mang theo địa ngục.

Không có ai cố tình mang thiên đường hay địa ngục đến cho chúng ta. Tất cả đều do nghiệp thiện ác mà trong quá khứ chúng ta đã tạo. Có những đứa con rất hiếu kính mặc dù không học cao, hiện có những bạn học đủ thứ vẫn không hiếu kính. Có những người vợ rất tốt, có những người vợ khiến chúng ta đau đầu, có những người chồng rất tốt, cũng có những người chồng gây nhiều phiền não... Tất cả đều là do nghiệp thiện ác của chính mình chiêu cảm đến. Chúng ta biết rõ để chuyển đổi định nghiệp của chính mình bằng thay đổi khởi tâm động niệm của chính chúng ta.

Thầy bói nói Ngài Viêm Liễu Phàm không có con, không có tuổi thọ, không được làm quan. Ngài Viêm Liễu Phàm làm theo lời dạy bảo của Thiền Sư Vân Cốc nên đã thay đổi vận mạng của chính mình. Ngài đã có hai con trai, sống lâu, được làm quan. Cần biết rõ mới thay đổi được, nếu chỉ suốt ngày trông chờ vào sự cầu nguyện mà bản thân không làm, vẫn để tập khí xấu ác sai khiến thì không thể thay đổi vận mạng.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tu Bồ Tát hạnh, phải lấy hạnh của Bồ Tát mà tu. Hạnh Bồ Tát là trên cầu Phật đạo, dưới hóa độ chúng sanh. Không ngừng hoàn thiện mình để thăng đến thành Phật nhưng cũng không ngừng cứu giúp chúng sanh. Bồ Tát hạnh rõ nét nhất là sáu phép Ba La Mật mà Bồ Tát đã tu: Bố Thí, Trì Giới, Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Thiền Định, Trí tuệ**”.

Bắt đầu từ “Bố thí”. Bố thí có bố thí nội tài và bố thí ngoại tài. Chúng ta phải bố thí luôn những tập khí xấu ác của chính mình. Có những người có cố tật như hút thuốc thì mình bố thí đi, vì làm phiền lòng người khác làm tổn hại người và tổn hại luôn chính mình.

Trì giới rất quan trọng. Trì giới không phải là trì giới của Phật, hiểu như vậy là hạn hẹp. Tất cả mọi chuẩn mực, quy định, phép tắc, chúng ta không được vượt qua. Khi đã trì được giới rồi thì tâm rất an và đời sống chúng ta cũng được an.

Cho nên Hòa Thượng nói: “**Tu hành phải tu Bồ Tát Hạnh**”. Bồ Tát lúc nào cũng tu hành để đạt được quả vị Phật nhưng không ngừng lợi ích chúng sanh. Chúng ta đừng quên rằng thành Phật để không còn sanh tử

luân hồi mà thành Phật để đạt được học vị cao nhất để công cuộc cứu giúp chúng sanh được viên mãn hơn, tốt đẹp hơn, viên mãn hơn. Không phải thành Phật để an hưởng, bảo đảm an toàn. Chư vị Bồ Tát tu hành thành Phật không có ai có tâm niệm đó, nếu có thì tu không thành.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp là Giáo dục, Phật pháp là Giáo học. Vĩnh viễn không gián đoạn việc học tập. Đây là Bồ Tát Hạnh”**. Muốn cầu Phật đạo thì phải luôn luôn không ngừng học tập và rèn luyện. Bồ Tát luôn luôn bám sát lời dạy của Phật, của Thành Hiền xưa. Chúng ta phát tâm học tập cũng là Bồ Tát nhưng là Bồ Tát sơ phát tâm. Chúng ta phải hướng lên trên, hướng đến các bậc Tổ Sư Đại Đức để học tập, không ngừng rèn luyện.

Hòa Thượng nói: **“Lời giáo huấn của Phật được kết tập, quy tập thành Kinh. Kinh chính là giáo trình, là sách giáo khoa mà Phật đã dạy. Chúng ta dùng phương pháp, đạo lý mà Phật đã dạy trên Kinh điển đem ra để cải sửa cách nghĩ, cách nói, cách làm, cách nhìn sai lầm của chính mình. Công phu tu hành của chúng ta phải lấy đây làm tiêu chuẩn. Tư tưởng, kiến giải, lời nói, việc làm của chúng ta phải tương ứng với tiêu chuẩn này, phải chính xác. Tư tưởng, kiến giải, ngôn hạnh của chúng ta phải là tư tưởng, kiến giải, ngôn hạnh của Phật Bồ Tát thì được gọi là tu Bồ Tát Hạnh”**.

Chỉ mới làm một chút việc thiện đã gọi là hạnh Bồ Tát, chưa phải! Nhiều người còn nguyên 16 tập khí xấu ác, được người khác gọi mình là Bồ Tát thì rất thích. Nếu chúng ta tùy tiện gọi người khác là Bồ Tát thì chúng ta phạm lỗi **“nói lời thêu dệt”**.

Hòa Thượng nói: **“Nếu tư tưởng, kiến giải, ngôn hạnh của chúng ta không tương ứng được với lời Phật dạy trên Kinh, vậy thì chúng ta sai lầm. Mỗi ngày chúng ta đọc Kinh, niệm Kinh để quán chiếu khởi tâm động niệm, lời nói, việc làm của chính chúng ta. Tâm hạnh của chúng ta mà tương ứng được với Kinh điển vậy thì chúc mừng bạn, bạn đã được gia trì! Bạn hàng ngày sống trong lời giáo huấn của Phật Bồ Tát thì bạn muốn được gia trì như thế nào thì đều được, muốn khỏe mạnh, sống lâu, muốn bình an mạnh giỏi, muốn có tiền tài của cải đều có được. Nếu tâm hạnh của bạn không tương ứng với Kinh luận đã nói thì bạn phải thay đổi, tự làm mới. Đây chính là sám hối nghiệp chướng. Đọc Kinh như vậy mới gọi là tu Bồ Tát hạnh, mới được gọi là tích công bồi đức. Cho nên Kinh điển không phải đọc để cho Phật Bồ Tát nghe, cũng không phải đọc để cho người khác nghe mà là một tiêu chuẩn duy nhất để chúng ta tu Bồ Tát hạnh”**.

Học bài này, chúng ta thấy có nhiều người tu hành nhiều năm nhưng sai lầm nghiêm trọng. Sai mà không biết mình sai rồi cuối cùng không có kết quả, rồi cho rằng Phật Bồ Tát không linh, lời Phật dạy không chuẩn. Rồi họ đi nghe theo tà thuyết, vọng tưởng của người khác, không nghe theo lời Phật dạy. Chúng ta cũng tu hành, cũng làm theo nhưng không làm triệt để, chỉ làm bề ngoài, làm cho dễ coi. Làm triệt để chính là người tu học Phật phải đem lời giáo huấn của Phật làm tiêu chuẩn để thay đổi chính mình. Đó là:

- **Tư tưởng của chúng ta phải là tư tưởng của Phật Bồ Tát.**
- **Hành vi của chúng ta phải là hành vi của Phật Bồ Tát.**
- **Ngôn hạnh của chúng ta phải là ngôn hạnh của Phật Bồ Tát.**

Trước đây tôi đã lạy Phật rất nhiều, lạy danh hiệu Phật, rảnh thì lên lạy, cũng rất cố gắng nhưng không thấy có kết quả nên thôi tâm, không lạy nữa. Sám hối nghiệp chướng không phải là lạy vạn Phật. Nếu tâm hạnh của chúng ta không tương ưng với Kinh luận thì chúng ta phải thay đổi, tự làm mới. Đây chính là sám hối nghiệp chướng. Lạy vạn Phật là tốt, nhưng nếu chúng ta hiểu đạo lý sám hối mà lạy vạn Phật thì kết quả viên mãn hơn. Người xưa nói: “**Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau mòn rất hòng chỉ uống công**”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!